

PAPA FRANCESC
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres, 15 de juny de 2016

23. La misericòrdia és llum (cf. Lc 18,35-43)

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Un dia, Jesús, a prop de la ciutat de Jericó, va fer el miracle de tornar la vista a un cec que demanava almoïna a la vora del camí (cf. Lc 18,35-43). Avui volem centrar-nos en el significat d'aquest signe perquè ens toca directament també a nosaltres. L'evangelista Lluc diu que aquest cec estava assegut a la vora del camí demanant caritat (cf. v. 35). Un cec en aquella època —però també no fa gaire temps— només podia viure de caritat. La figura d'aquest cec representa moltes persones que, també avui, es veuen marginades per raó d'una limitació física o d'algun altre tipus. Està separat de la multitud, és allí, assegut mentre la gent passa indiferent, absorta en els seus pensaments i en moltes altres coses... I el carrer, que pot ser un lloc d'encontre, per a ell en canvi és el lloc de la soledat. És molta la gent que passa... i ell està sol.

És trista la imatge d'un marginat, sobretot tenint com a escenari la ciutat de Jericó, l'esplèndid i ufanós oasi en el desert. Sabem que precisament a Jericó va arribar el poble d'Israel al final del llarg èxode des d'Egipte: aquesta ciutat representa la porta d'ingrés a la terra promesa. Recordem les paraules que Moisès va pronunciar en aquell moment: «Quan en una de les ciutats del país que el Senyor, el teu Déu, et dona, hi hagi un pobre entre els teus germans, no endureixis el cor, no tanquis la mà al teu germà pobre. [...] Mai no faltaran pobres en el país; per això et mando que obris generosament la mà als teus germans, als pobres i necessitats del teu país» (Dt 15,7.11). És fort el contrast entre aquesta recomanació de la Llei de Déu i la situació descrita per l'Evangelí: mentre que el cec crida invocant Jesús, la gent el renyava perquè callés, com si no tingués dret a parlar. No tenen compassió d'ell, encara més, els molesten els seus crits. Quantes vegades nosaltres quan veiem molta gent al carrer —gent necessitada, malalta, que no té res per a menjar— sentim que ens molesten. Quantes vegades, quan ens trobem davant molts refugiats i immigrants, sentim que ens molesten. És una temptació que tots tenim. Tots, també jo! És per això que la Paraula de Déu ens posa en guàrdia recordant-nos que la indiferència i l'hostilitat ens fan tornar cecs i sords, ens impedeixen veure els germans i no ens permeten reconèixer-hi el Senyor. Indiferència i hostilitat. I a vegades aquesta indiferència i hostilitat arriben a ser fins i tot agressió i insult: «Traieu tots aquests d'aquí!», «poseu-los en un altre lloc!». Així agredia la gent el cec quan cridava: «Surt d'aquí, no parlis, no cridis.»

Adonem-nos d'un detall interessant. L'evangelista diu que algú de la multitud va fer saber al cec el motiu pel qual hi havia tota aquella gent i li va dir que «passava Jesús de Natzaret» (v. 37). El pas de Jesús està indicat amb el mateix verb que en el llibre de l'Èxode s'empra per a parlar del pas de l'àngel exterminador que salva els israelites a la terra d'Egipte (cf. Ex 12,23). És el «pas» de la pasqua, l'inici de l'alliberament: quan passa Jesús sempre hi ha alliberament, sempre hi ha salvació. Així doncs, al cec és com si li anunciessin la seva pasqua. Sense deixar-se atemorir, el cec crida més d'una vegada Jesús reconeixent-lo com el Fill de David, el Messies esperat que, segons el profeta Isaïes, obriria els ulls als cecs (cf. Is 35,5). A diferència de la multitud, aquest cec hi veu amb els ulls de la fe. Gràcies a ella la seva súplica té una eficàcia poderosa.

Efectivament, en escoltar-lo, «Jesús s'aturà i manà que li portessin el cec» (v. 40). Obrant així Jesús treu el cec de la vora del camí i el posa en el centre de l'atenció dels seus deixebles i de la multitud. Pensem també nosaltres, quan hem estat en situacions complicades, fins i tot en situacions de pecat, com va venir precisament Jesús a agafar-nos de la mà i a treure'ns de la vora del camí i donar-nos la salvació. Es realitza així un doble pas. Primer: la gent havia anunciat una bona notícia al cec, però no volien saber res d'ell; ara Jesús obliga a tots a prendre consciència que el bon anunci implica posar en el centre del camí propi aquell que n'havia estat exclòs. Segon: el cec, per part seva, no hi veia, però la seva fe li obre el camí de la salvació, i ell es troba enmig dels qui havien baixat al carrer per a veure Jesús. Germans i germanes, el pas del Senyor és unencontre de misericòrdia que uneix tothom entorn seu per a permetre'ns reconèixer aquell qui té necessitat d'ajuda i de consol. Fins i tot per la nostra vida, passa Jesús; i quan passa i me n'adono és una invitació a acostar-m'hi, a ser més bo, a ser un cristià millor, a seguir Jesús.

Jesús s'adreça al cel i li pregunta: «Què vols que faci per tu? Com vols que et serveixi?» Déu es fa servent de l'home pecador. I el cec ja no respon a Jesús anomenant-lo «Fill de David», sinó «Senyor», el títol que l'Església des dels inicis aplica a Jesús ressuscitat. El cec demana poder veure-hi i el seu desig és atès: «Recobra la vista; la teva fe t'ha salvat» (v. 42). Ell va mostrar la seva fe invocant Jesús i volent-se trobar amb ell de totes les maneres possibles, i això li va donar com a do la salvació. Gràcies a la fe ara hi pot veure i, sobretot, se sent estimat per Jesús. Per això el relat acaba dient que el cec «segua Jesús glorificant Déu» (v. 43): es converteix en deixeble. De captaire a deixeble, també aquest és el nostre camí: tots nosaltres som captaires, tots. Sempre tenim necessitat de salvació. I tots nosaltres, cada dia, hem de fer aquest pas: de captaires a deixebles. I així, el cec es posa en camí seguint el Senyor i entrant a formar part de la seva comunitat. Aquell a qui volien fer callar ara testimonia a grans veus el seu encontre amb Jesús de Natzaret, i «tot el poble, en veure-ho, donava lloança a Déu» (v. 43). S'esdevé un segon miracle: allò que va passar al cec fa que, al final, també la gent hi vegi. La mateixa llum il·lumina a tots congregant-los en l'oració de lloança. Així Jesús vessa la seva misericòrdia sobre tots aquells amb qui es troba: els crida, fa que se li acostin, els reuneix, els guareix i els il·lumina, creant un poble nou que celebra les meravelles del seu amor misericordiós. Deixem també nosaltres que Jesús ens cridi, ens guareixi, ens perdoni, i seguim-lo lloant Déu. Que així sigui.